ระลึกถึง น.ฟิลิป เนรี พระสงฆ์

สดด 11:4-5,6-7

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 3

บทอ่านที่ 1 **กจ 28:16-20,30-31**

เมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรมแล้ว เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่ตามลำพังโดยมีทหารคนหนึ่งเป็นผู้ควบคุม สามวันต่อมา เปาโลเรียกบรรดาผู้นำชาวยิวมาพบที่บ้าน เมื่อคนเหล่านี้มาชุมนุมกัน เปาโลกล่าวแก่เขาว่า “พี่น้องทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดผิดต่อประชาชนชาวยิว หรือขัดกับธรรมประเพณีของบรรดาบรรพบุรุษ แม้กระนั้น ชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็มก็ยังจับกุมข้าพเจ้าและมอบตัวให้แก่ชาวโรมัน ชาวโรมันไต่สวนและต้องการจะปล่อยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดที่สมควรต้องตาย แต่เมื่อชาวยิวคัดค้าน ข้าพเจ้าจำเป็นต้องยื่นอุทธรณ์แด่พระจักรพรรดิ แต่ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาที่จะกล่าวหาเพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้าเลย เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงขอพบเพื่อสนทนากับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเช่นนี้ ก็เพราะความหวังของชาวอิสราเอลนั่นเอง”

เปาโลพักอยู่ในบ้านเช่าเป็นเวลาสองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาเยี่ยม ประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้าและสอนความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญโดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ

พระวรสาร **ยน 21:20-25**

เวลานั้น เปโตรเหลียวไปดู ก็เห็นศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักตามมา เป็นคนที่เอนกายชิดกับพระเยซูเจ้าในการเลี้ยงอาหารค่ำ และทูลถามพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ผู้ที่ทรยศพระองค์เป็นใคร?” เมื่อเปโตรเห็นเขา ก็ทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “คนนี้จะเป็นอย่างไร พระเจ้าข้า?”

พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา ธุระอะไรของท่านเล่า? ท่านจงตามเรามาเถิด” เพราะฉะนั้น จึงมีเรื่องที่เล่าลือกันไปทั่วในกลุ่มบรรดาพี่น้องว่าศิษย์คนนี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูเจ้ามิได้ตรัสว่า “เขาจะไม่ตาย” แต่ได้ตรัสว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา ธุระอะไรของท่านเล่า?”

นี่คือศิษย์ที่เป็นพยานถึงเรื่องราวเหล่านี้ และได้เขียนบันทึกไว้ พวกเราทราบว่าคำพยานของเขานั้นเป็นความจริง ยังมีเรื่องราวอื่น ๆ อีกมากมายที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนลงไว้ทีละเรื่องทั้งหมด ข้าพเจ้าคิดว่าโลกทั้งโลกคงไม่พอบรรจุหนังสือที่จะต้องเขียนนั้น

ข้อคิด

วันนี้เราได้อ่านบทสุดท้ายของหนังสือกิจการอัครสาวกซึ่งเขียนโดยนักบุญลูกาและบทสุดท้ายของพระวรสารโดยนักบุญยอห์น เรื่องราวการเจริญเติบโตของพระศาสนจักรในยุคเริ่มต้น ต้องเผชิญกับอุปสรรคนานัปการ และมาจบลงที่บั้นปลายชีวิตของเปาโลที่กรุงโรม พระวรสารโดยนักบุญยอห์นจบด้วยการที่พระเยซูเจ้าทรงเรียกเปโตรผู้ที่ได้ปฏิเสธพระองค์ให้กลับมาติดตามพระองค์ต่อไป เรื่องราวในพระคัมภีร์นี้เกิดมาจากประสบการณ์ชีวิตของผู้เขียนทั้งสิ้น แต่เลือกเอาบางเรื่องมาเขียนไว้เพื่อให้ผู้อ่านมีความเชื่อศรัทธาในองค์พระเยซูคริสตเจ้าเท่านั้น

วันที่ 26 พฤษภาคม 2012/2555

ยน 21.20-25

บทเทศน์

ยอห์นเป็นนักประพันธ์พระวรสารที่มีความเห็นต่างจากมัทธิว มาระโกและลูกา เขามีภาพของพระเยซูเจ้าซึ่งทรงเป็นพระวจนาตถ์

พระวจนาตถ์หมายถึง พระเจ้าทรงรับสภาพมนุษย์ พระวาจาทรงชีวิตของพระเจ้าและทรงเป็นพระเจ้าเองตั้งแต่เริ่มสร้างทุกสิ่ง ทำให้เราคิดถึงธรรมล้ำลึกที่ลึกซึ้ง ด้วยคำอธิบายง่ายๆเช่น ขับไล่ความมืด โลก ขนมปัง ชีวิต ให้เราเห็นพระเยซูเจ้าโดยมองผ่านความคิดของยอห์น ที่ได้รับสมญานามว่า “ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก” เป็นวิธีแสดงลักษณะเด่นที่สุดเกี่ยวกับท่าน

เปโตร ยากอบ ยอห์นสนิทเป็นพิเศษของพระเยซูเจ้า เช่น การแสดงองค์บนภูเขาทาบอร์ และเป็นอัครสาวกองค์เดียวที่อยู่แทบเชิงกางเขนขณะที่พระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ พระเยซูเจ้าทรงมอบพระมารดาให้ยอห์นดูแล ยอห์นไปที่อุโมงค์ในเช้าตรู่ปัสกา

ธรรมเนียมประเพณีบอกเราว่า ยอห์นย้ายไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัส ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสและพระสังฆราช อัครสาวกทั้ง 12 องค์หวังว่ายอห์นจะไม่สิ้นใจเยี่ยงมรณสักขี แต่สิ้นใจเพราะความชรา นั่นไม่ได้หมายความว่า ท่านไม่ถูกเบียดเบียน เพราะครั้งหนึ่งยอห์นเคยถูกขังคุกกับเปโตร ต่อมายอห์นถูกเนรเทศไปเกาะปัทมอส

ในพระวรสาร ยอห์น เขียนพระวรสารด้วยถ้อยคำที่ทรงอำนาจว่า **“ผู้ใดมีความเชื่อในพระบุตร ย่อมมีชีวิตนิรันดร”** ธรรมล้ำลึกที่ยิ่งใหญ่ที่ยอห์นเผยแสดงว่า เรามีชีวิตในพระคริสตเจ้า แม้กระทั่งในความตาย ให้ยอห์นรับใช้ด้วยการเป็นแบบอย่างของการเชื่อในพระเยซูเจ้าจนตลอดชีวิต และขณะที่เราแก่ชรา เราอย่าลืมสัญญาแห่งชีวิตที่จะเชื่อในพระเยซูเจ้าตลอดไป ด้วยพระวาจาแห่งการให้กำลังใจของพระเยซูเจ้า เราควรสำนึกบาป และเชื่อในพระเยซูเจ้า